

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 21492/2024
11.12.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиље мал. АА, чији је законски заступник мајка ББ и тужиље ББ, обе из ..., које заступа пуномоћник Борис Мандић, адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Јелена Томин, адвокат из ..., ради вршења родитељског права, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 383/24 од 18.07.2024. године, у седници одржаној 11.12.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 383/24 од 18.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П2 2004/23 од 21.03.2024. године, ставовима првим, другим и трећим изреке, тужбени захтев тужиља делимично је усвојен, тако што је заједничко малолетно дете АА, рођена ...2014. године, поверено на самостално вршење родитељског права мајци ББ, чија ће адреса пребивалишта бити адреса пребивалишта мајке, те је обавезан тужени ВВ да на име свог дела доприноса за издржавање мал. АА плаћа месечно износ од 18.000,00 динара почев од 01.12.2023. године па убудуће док за то буду постојали законски услови, сваког месеца до 10-ог у месецу за текући месец, а доспеле рате одједном, са законском затезном каматом од доспелости сваке поједине рате до исплате, исплатом наведених износа на текући рачун мајке. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиља којим су тражиле да се обавезе тужени да на име свог дела доприноса за издржавање мал. АА плаћа преко досуђеног износа од 18.000,00 динара до траженог износа од 25.000,00 динара. Ставом петим изреке, уређени су лични односи туженог са малолетним дететом тако што је одређено да ће се одвијати по претходном договору родитеља, а у складу са жељама и обавезама детета. Ставом шестим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 383/24 од 18.07.2024. године, ставом првим изреке, жалба тужиља је делимично усвојена, а делимично одбијена, па је првостепена пресуда у побијаном одбијајућем делу преиначена, тако што је обавезан

тужени да на име свог дела доприноса за издржавање мал. АА, плаћа месечно поред досуђеног износа од 18.000,00 динара, износ од још 7.000,00 динара (укупно 25.000,00 динара), почев од 01.12.2023. године па убудуће, а доспеле рате одједном са законском затезном каматом од доспелости сваке појединачне рате до исплате, док је у преосталом побијаном делу којим је одлучено о трошковима парничног поступка првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљама накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 27.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у преиначујућем делу, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

На ревизију туженог, тужиље су благовремено одговориле.

Испитујући правилност побијане одлуке у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је утврдио да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља ББ и тужени ВВ, бивши су ванбрачни партнери, у чијој заједници је рођена мал. тужиља АА дана ...2014. године. Ванбрачна заједница је трајала до 2017. године од када је тужени на име издржавања мал. АА доприносио плаћањем износа од по 6.000,00 динара месечно. Тужиља ББ (рођена 1978. године), лекар је ..., запослена у ДЗ ..., где остварује месечну зараду од око 100.000,00 динара до 110.000,00 динара. Са малолетном АА живи у свом стану у ..., одакле свакодневно путује на посао, док тужени ВВ (рођен 1967. године), живи са мајком у породичној кући у ..., али је и власник стана у ..., површине 53м². Тужени није у радном односу, с тим што је завршио ... факултет и повремено ради у Заводу за ..., где на годишњем нивоу оствари око 170.000,00 динара. Такође, власник је 2,5 јутара пољопривредног земљишта на којем сади јагоде и житарице и по ком основу годишње остварује нето зараду од 5.000 евра.

Укупне месечне потребе мал. АА могу се подмити износом од око 45.000,00 динара, колико износи и минимална сума издржавања, а осим потреба у погледу исхране, гардеробе, школског прибора, за дневни боравак у школи током две недеље у месецу потребно је издвојити 5.000,00 динара, а за дечијег психолога кога је ангажовала мајка за чување и рад са мал. АА, 15.000,00 динара месечно. С обзиром да је прихватио мишљење органа старатељства, првостепени суд је одлучио да мал. АА повери мајци на самостално вршење родитељског права, па је обавезао туженог да доприноси издржавању мал. тужиље плаћањем месечног износа од 18.000,00 динара, почев од 01.12.2023. године (тужба је поднета 27.11.2023. године). Међутим, другостепени суд је закључио да је на правилно утврђено чињенично стање првостепени суд погрешно применио материјално право и то одредбу члана 160. Породичног закона у погледу висине доприноса туженог у издржавању малолетне АА, јер није правилно оценио могућности туженог као дужника издржавања, па је обавезао туженог да доприноси издржавању мал. АА плаћањем износа од још 7.000,00 динара месечно (укупно 25.000,00 динара), почев од 01.12.2023. године па убудуће.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, Врховни суд налази да је другостепени суд правилно одредио допринос туженог у издржавању мал. тужиље.

Полазећи од критеријума одређивања издржавања прописаних одредбом члана 160 Породичног закона („Службени гласник РС“, бр.18/05, 72/11-др закон и 6/15), а с обзиром на утврђене потребе мал. тужиље као повериоца издржавања које су у оквиру минималне суме издржавања, те утврђене могућности туженог као дужника издржавања, а руководећи се и најбољим интересом малолетног детета сагласно члановима 6. и 266. ПЗ, правилно је другостепени суд оценио да тужилац треба да доприноси издржавању малолетног детета плаћањем месечног износа од 25.000,00 динара.

Супротно ревизијским наводима, тужени је у могућности да доприноси издржавању малолетне тужиље плаћањем наведеног износа с обзиром на његове приходе, могућности за стицање зараде, као и могућности да се додатно радно ангажује. Наиме, независно од чињенице што тужени није у сталном радном односу у овом моменту, он према сопственом исказу остварује годишњу нето зараду од 5.000 евра од пољопривредне производње, а иако је само повремено радно ангажован од стране ... завода, има могућност да своје знање и своје способности у оквиру занимања додатно ангажује и по том основу оствари новчана средства за издржавање мал. тужиље. Осим тога, поседује и стан у власништву површине 53м² у Новом Саду, чијим би издавањем остваривао закупнину, а чињеница да он у овом моменту не издаје стан, као ни чињеница што има намеру, како то тврди у ревизији, да се пресели у тај стан с обзиром да је код мајке само привремено, није релевантна с обзиром да суд према одредби члана 160. став 3. Породичног закона, процењује и саме могућности за остваривање прихода која по том основу постоји јер има својину на стану, независно од тога да ли стан издаје у овом моменту, односно да ли ће га у будућности издавати.

Неосновано тужени у ревизији истиче да другостепени суд није дао значај чињеници да он издржава мајку и да је „обавеза према њој иста, ако не тренутно и већа од издржавања мал. детета“. Према члану 154. став 1. ПЗ, мал. дете има право на издржавање од родитеља и оно је саставни део родитељског права, па обавеза родитеља да издржава малолетно дете постоји и онда ако то иде на штету његовог властитог издржавања. Због тога је обавеза родитеља да издржава малолетно дете примарна у односу на издржавање других сродника па и родитеља чије право на издржавање није безусловно као у случају малолетне деце (члан 156. ПЗ), посебно у ситуацији ако родитељ није без средстава за издржавање, с обзиром да остварује пензију, као у конкретном случају тужиочева мајка.

По оцени Врховног суда, одређеним доприносом у издржавању мал. тужиљи се обезбеђује задовољење услова за правилан и потпуни развој, у складу са њеним утврђеним потребама, а при томе се не угрожава егзистенција туженог као дужника издржавања, док ће преостала средства за издржавање малолетног детета обезбеђивати законска заступница која се свакодневно брине о њој, како потребним новчаним износом, тако и доприносом у виду рада и старања које и иначе свакодневно улаже у негу и подизање малолетног детета, па се код свега наведеног по оцени Врховног суда ревизијом неосновано оспорава правилност примењеног материјалног права. Осталим ревизијским наводима туженог, посредно и непосредно, оспорава се чињенично стање које по његовом мишљењу није правилно или потпуно утврђено у спроведеном

поступку. Међутим, наводи ревизије везано за утврђено чињенично стање нису дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП, ни са изузетком да се у смислу члана 403. став 2. овог Закона ради о ревизији изјављеној у породичном спору о издржавању.

На основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић